

Nr 76.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, om ökad avsättning till fonden för idrottens främjande.

Av statsverkspropositionen bil. 12 (105) angående avsättning till fonden för idrottens främjande framgår, att Sveriges riksidrottsförbunds hemställan om en höjning av anslaget till 10 870 000 kronor inte bifalles.

Departementschefen framhåller i propositionen bl. a., att »inom ramen för de nuvarande statsinkomsterna ser jag ingen möjlighet att höja anslaget till avsättning till fonden för idrottens främjande. Fastmera synes i anslutning till besparingsutredningens förslag en sänkning kunna övervägas. Läget blir emellertid ett annat, därest staten genom tippningen erhåller större inkomster än förut.» Han föreslår sedan riksdagen besluta om ett anslag på 5,5 miljoner kronor, d. v. s. endast hälften av det belopp som riksidrottsförbundet så välmotiverat hemställt om.

Ett bifall till propositionen skulle innebära att idrottsrörelsen, som i dag redovisar 745 000 medlemmar, finge ett anslag som är 2 miljoner kronor lägre än vad den erhöll 1939, då förbundet hade i runt tal 400 000 medlemmar. Detta trots att staten i dag har en nära 4 gånger större inkomst av tipsmedlen än vad den hade vid detta tidigare tillfälle. Det innebär vidare, att staten garanterar sig själv en extra inkomstökning från tipsmedlen, medan idrottsrörelsen avspisas med ett mindre belopp.

Vi anse det inte nödvändigt i detta sammanhang att erinra om idrottsrörelsens väldiga betydelse ur fysisk synpunkt, vilket i vida kretsar av befolkningen i vårt land är erkänt. Men vi vilja framhålla, att om idrotten skall kunna utvecklas, vilket vi livligt hoppas, måste allt det stöd som kan lämnas denna vårt lands största ungdomsrörelse också ges.

Riksidrottsförbundets årssammanträde har protesterat mot statsmakternas oginhet och oförståelse i fråga om stödet av idrottsrörelsen. Senare har regeringen uppvaktats av representanter för vårt lands idrottsrörelse, som påpekat det allvarliga läge idrottsrörelsen finansiellt sett befinner sig i.

I detta läge förordar departementschefen en ökning av anslaget till idrottsrörelsen från 4 till 5,5 miljoner kronor under förutsättning att kostnaderna per tipsrad ökas från 30 till 35 öre. Den ökade vinsten föreslås fördelas så, att 50 procent går tillbaka till tipparna i form av vinster, 10 procent går till bolaget för omkostnader samt 40 procent tillfaller statsverket. Enligt en försiktig beräkning skulle detta betyda en ökad inkomst

för statsverket på 3 miljoner kronor. Av denna ökning av statsinkomsten anses det från departementschefens sida vara tillräckligt om idrottsrörelsen erhåller 1 500 000 kronor. Detta betyder konkret, att idrottsrörelsen nu som tidigare skall hållas på »svältkost», samtidigt som statsmakterna även i fortsättningen berikas på idrottsintressenternas och idrottsrörelsens bekostnad.

Vi anse oss inte kunna acceptera en dylik politik på detta område. Man bör inte bortse ifrån att en stor del av dem som deltaga i tippningstävlingarna äro om inte direkta idrottsutövare så dock idrottsintresserade. Med en sådan utgångspunkt kan det antas att intresset för deltagandet i tippningstävlingar kan minskas om det blir uppenbart för de deltagande, att förutsättningen för att idrottsrörelsen skall erhålla ökat anslag är att staten berikar sig mest själv. En ökning av priset per tipsrad från 30 till 35 öre förutsätter enligt vår mening att den del av de ökade inkomsterna som nu beräknas tillfalla staten helt och ograverat tilldelas idrottsrörelsen.

Med vad vi här anfört hemställes,

att riksdagen måtte besluta att till avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1951/52 anvisa ett anslag av 7 miljoner kronor.

Stockholm i januari 1951.

Gunnar Dahlgren.

H. Hagberg.

K. Senander.